

отъ Одринския вилаетъ безъ Одринъ и Албания, за която се искаше автономия. На 24 декемврий съюзнитѣ делегати, изпаднали въ пълно разочарование, решаватъ да преустановятъ работата на конференцията.

Какво да се прави? Война или сериозни отстъпки отъ първоначалнитѣ наши условия? Още на 6 декемврий (№ 2317) председателятъ на делегацията получава едно характерно нареждане отъ м-ръ председателя: „Енергично да се иска линията Мидия—Родосто, *даже да се докаратъ преговоритѣ до скъсване.*“ — Очевидно е, че съ такива директиви не се започва сериозно. Обаче, и тия наставления не сж окончателни. Защото тѣ не били още удобрени отъ държавния глава. Кжде е той — не се знае. „Но навѣрно скоро ще пристигне. И като пристигне, ще съобщимъ допълнително“. Всичко приема още отначало една водевилна форма, но като се съобщава на делегацията да не се бои отъ скъсването на преговоритѣ, ясно е, че не ни остава, освенъ да воюваме повторно.

Правителството, значи, бѣше взело предварително своето решение: война!

На самитѣ бойни линии, кждето сж водени и приключени преговоритѣ за примирие, всички военачалници и политици сж били съ непоколебимото убеждение, че мирътъ трѣбва да се склучи веднага. Следъ подписването на примирието, на връщане, казва бившиятъ началникъ щаба презъ войната, обсъждахме дълго положението на войната и политиката съ д-ръ Даневъ и генералъ Савовъ и дойдохме до непременно заключение, че следъ това, което видѣхме на Чаталджа, продължението на войната ще бжде престъпно. Д-ръ Даневъ заяви решително, че той ще настоява въ Лондонъ за по-скорошенъ миръ.

На 14 декемврий, — *само нѣколко дни следъ предаването на условията за мира* — м-ръ председателятъ телеграфира на делегацията, че, споредъ оценката на помощникъ главнокомандуващия, *армията ни следъ 4—5 дни може наново да воюва*, поради това *нѣма защо да се боимъ отъ прекъсване на преговоритѣ* за миръ въ Лондонъ. Наново война! Но ще разреши ли по този начинъ правителството четиритѣхъ въпроса: сръбския, гръцкия, ромънския и турския? Даже и да наложи своята воля на победения, ще избѣгне ли то тройната компенсация, която му се искаше срещу Одринъ и срещу земитѣ до Еносъ? Всичко се градѣше не на една система, която налагаше бърза ликвидация съ жертви на западъ или на изтокъ, но само върху дветѣ слѣпи сили: войната и сждбата.

Отъ 14 до 24 декемврий, деньтъ на преустановяване преговоритѣ, м-ръ председателятъ Гешовъ съобщава нѣколко пжти на нашата делегация, че тя може да скъса преговоритѣ и да се подноватъ военнитѣ действия. Тия заплашвания не сж създавали у турскитѣ делегати никакво смущение и понеже имаха сведения за състоянието на фронта, тѣ продължаватъ да казватъ, че не даватъ Одринъ. Сжщото заявява и турскиятъ главнокомандуващъ при срещата си съ генералъ Савовъ на 25 декемврий, която не даде практически резултати, но възбужда подозрението на нашитѣ съюзници, които започнаха да твърдатъ, че мимо конференцията въ Лондонъ, ние водимъ отдѣлни преговори съ Турция съ сепаратични намѣрения. Понеже липсва куража да се склучи миръ съ Турция, като ѝ се направи по-голѣма концесия, изпада се въ най-неизгодно положение, — между мира и войната. Делегацията прекарва още единъ месецъ въ Лондонъ, но почти никой не вѣрва, че при нашата териториална база, преговоритѣ ще дадатъ резултати.

Презъ това тежко време, което подяда силно престижа на България, София нѣма никаква инициатива. Ако д-ръ Даневъ намѣри, че трѣбва да се скъсатъ преговоритѣ, отговаря му се — утвърдително. Ако той измѣни своето мнение, понеже не знае още дали генералъ Савовъ „ще се види разположенъ да атакува“ и не знае сжщо дали една нова война „не ще изостри ромъно-българския споръ“ — отговаря му се сжщо — добре. Кабинетътъ Гешовъ се задоволява главно да препраща до делегацията телеграмитѣ на главната квартира, която иска подновяването на действията, както и телеграмитѣ на делегацията до командването, — която счита, че не трѣбва още да се кжса. Своя директива той не дава; той се люлѣеше безволно